

råderum til kommunerne. Men det er fru Jelved, der svinger taktstokken, og det er i virkeligheden karakteristisk for den situation, oppositionen befinder sig i.

Fru Helle Thorning-Schmidt vil meget gerne have min post som statsminister, og det skal være hende vel undt. Men Det Radikale Venstre har udtalt, at De Radikale ikke vil støtte en socialdemokratisk mindretalsregering. Det er sagt fra radikal side, og samtidig har fru Marianne Jelved sagt, at det er et ultimativt krav fra De Radikale, at skal De Radikale i regering, skal fru Marianne Jelved være statsminister. Denne anden vej ser kompliceret ud.

I den situation anråber hr. Villy Søvndal høje magter om hjælp, og det forstår man jo godt. I hver eneste åbningsdebat, vi har haft, siden jeg tiltrådte som statsminister, har hr. Villy Søvndal forhåbningsfuldt udtalt, at han er af den formening, at det nok er den sidste eller næstsidste åbningstale, jeg har holdt. Jeg vil gå så vidt som til at gøre den indrømmelse over for hr. Villy Søvndal, at for hver dag, der går, er vi selvfølgelig en dag tættere på den situation, men indtil nu er det alligevel gået så nogenlunde, og jeg vil gøre mit bedste for, at hr. Villy Søvndal skal have fornøjelsen af at høre endnu en hel del åbningstaler af mig.

Under debatten i dag har vi konstateret, at oppositionen i mangel af bedre, nemlig en langsigtet vision og en sammenhængende politik, har kastet sig ud i en ny kraftig offensiv mod fladskærme og samtalekøkkener, og det er jo ganske interessant. Historisk har jeg oplevet det sådan, at arbejderbevægelsen har kæmpet for, at de brede grupper i det danske samfund skulle have bedre materielle vilkår, og at de brede grupper i det danske samfund skulle kæmpe sig ud af fattigdom og dårligdom og få chancen for at opleve bedre materielle vilkår som at få en ordentlig bolig og måske en lille bil og at kunne tage på ferie, så det ikke kun var goder, der var forbeholdt en lille, privilegeret overklasse. Jeg har altid oplevet, at det i hvert fald var et af arbejderbevægelsens centrale mål at nå så vidt i vores samfund, og jeg vil gerne sige, at vi, der kæmper for det brede folks interesser, glæder os, når den enkelte familie får et løft, også et materielt løft, i den daglige tilværelse.

Kl. 22.00

Men nu har Socialdemokraterne og venstrefløjen altså kastet sig ud i en hård kamp mod fladskærme og samtalekøkkener, og jeg vil i hvert fald sige, at det kan blive en krævende op-

gave, man her har kastet sig ud i. Nu har jeg ganske vist selv kun et virkelig oldnordisk tv, men hvis man skal have et tv i dag, kan man mig bekendt næsten kun få fladskærme. Jeg kan blive rettet, hvis jeg er forkert underrettet, men jeg vil tro, at det nok er det mest almindelige på markedet i dag.

Men hvad ned samtalekøkkener? Hvad er der nu i vejen med samtaler i køkkenet? Skal vi tilbage til det gamle familiemønster med børnene, der leger isoleret i børneværelset, mens far ser monopol-tv i stuen, og mor er i køkkenet? Jeg synes ærlig talt, det er et stort fremskridt i vores samfund, også når det gælder vores familiemønster, at der etableres samtalekøkkener, hvor familien kan være sammen i et fællesskab om madlavning, om hygge og netop om samtale. Der er alt for få lejligheder i vores moderne, stressede samfund til, at familien kan være sammen, og nu vil venstrefløjen end ikke unde familierne et samtalekøkken, hvor alt det gode kan få lov at udfolde sig.

Jeg vil sige, at jeg ønsker de revolutionære fortropper held og lykke i denne kamp. Men hvor er det i virkeligheden typisk for venstrefløjen, for i realiteten har venstrefløjen altid repræsenteret en elitær overklasse, som har det syn på tilværelsen, at når den brede befolkning får del i goderne, skal de gøres til et beskætningsobjekt. Da det f.eks. var lykkedes for arbejderbevægelsen at kæmpe sig frem til så gode materielle vilkår, at arbejderklassen kunne få ordentlige boliger, herunder ejerboliger, faldt blikket på, at her var der et beskætningsobjekt. Så længe goderne er forbeholdt en lille, elitær overklasse, kan det gå an, men når de brede grupper får del i de materielle goder, begynder man straks at få lidt ondt af det.

Se, vi, der repræsenterer det brede folk, har det sådan, at når mennesker arbejder hårdt, kan vi også godt unde dem materielle goder, for vi synes, de fortjener det. Når de har arbejdet, slidt og slæbt for at skabe sig en bedre tilværelse, skal det jo også have lov til at kunne ses i det daglige i form af nogle goder, også i form af fladskærme og samtalekøkkener, og jeg kan såmænd også godt unde folk både en pc og en mobiltelefon.

Jeg vil sige, at grundproblemet for Socialdemokraterne, venstrefløjen og De Radikale jo i virkeligheden er, at de på mange punkter har fjernet sig politisk holdningsmæssigt fra den brede befolkning. Det har vi set i skattepolitikken, det har vi set i udlændingepolitikken, det har vi set i uddannelsespolitikken, og derfor